

første Stadium det er saa væsentligt, at det vigiteres over Alt, hvad der foregaaer. Naar den menige Mand staaer ligeoverfor den retskyndige Forhørsdommer, da er han, og maa han ofte være vaklende i den Maade, hvorpaa han skal optræde ligeoverfor Retten. Det er i alt Fald givet Forhørsdommeren i hans Magt, at kunne saa at sige lægge Inkvistiten Ordene i Munden og derved fremkalde heelt andre Resultater, end naar en retskyndig Mand var tilstede og kunde vejlede under Forhoret. Jeg troer, at vor Retshistorie vel kunde fremvise Exempler derpaa, som kunne være afgjørende nok, og som maatte være tilstrækkelige for os til ikke at glide for let hen over denne Sags Behandling, og det, troer jeg, vil ssee, naar man ikke tager dette i tilbørlig Betragtning med Hensyn til § 1.

Mouvier: Jeg misliker ingenlunde det meget Grundede i den ærede Justitsministers Bemærkninger, og jeg kan i Særdeleshed ikke andet end tiltræde den af ham udtalte Anskuelse, at en Lovbestemmelse om, at der i Almindelighed skulde tilstedes Sagførere Afgang til Møde i Politiesager, vil kunne virke til noget at forvikle disse Sager, og til at forøge Omkostningerne. Jeg nægter heller ikke, at den Bestemmelse, som indeholdes i det foreliggende Lovforslags § 1, er saaledes stillet, at der maaskee i en og anden Henseende kunde ønskes tilføjet nogle nærmere Bestemmelser, og jeg er ligeledes af den Mening, at man ved at opstille den Regel, som § 1 i Lovforslaget gaaer ud paa, for en meget væsentlig Deel ophæver Forskjellen mellem Politieretsproceduren og den ordinaire Procedure, thi det Særegne ved Politierets-Behandlingens hviler netop paa den Forudsætning, at der ikke i Reglen tilstedes Procuratorer Afgang til at møde for Politieretterne. Den Bestemmelse i Placaten af 12te September 1826, hvorefter Sagførere i visse Tilfælde kunne møde ved disse Retter, nemlig naar den vedkommende Part boer udenfor Jurisdictionen og derhos længere end 4 Mile fra det Sted, hvor Politieretten holdes, er kun en Undtagelse, og det stiller sig vistnok ganske anderledes, naar der indrømmes Sagførerne en almindelig Afgang til Møde for Politieretterne. Men jeg kan dog ikke ind-

rømme, at dette skulde være afgjørende imod at gaae ind paa det foreliggende Lovforslag, og jeg skal, forsaavidt det kunde synes, at derved Forskjellen mellem ordinar Procedure og Politieretsprocedure aldeles bortfaldd, blot bringe i Grindring, at der ved Forordningen af 6te August 1824 er i mindre Gjeldssager hjemlet en særegen Rettergangsmaade, som i væsentlige Puncter afviger fra den ordinaire Proces og meget nærmer sig til Politieretsbehandlingen, men hvorefter det ingenlunde er formeent Sagføreren at møde i dette Slags Sager. Det forekommer mig ogsaa at have særdeles Meget for sig, at en Part ikke skal være udelukket fra, hvad der dog egentlig er en naturlig Ret, at kunne i en Rets sag søge Bistand hos den, af hvem han troer at kunne erholde den paa den meest betryggende Maade, og der er ingen Tvivl om, at ofte en saadan Bistand netop bedst vil kunne erholdes hos en Sagfører i Reglen ulige bedre end hos en Commissionair, til hvem Parten ellers i mange Tilfælde vilde tye. Heller ikke tør det overses, at der ved Politieretterne kunne foreskalde hoist vigtige Sager, ja i Ordets egentligste Forstand Betsfødsager (Hør!), i hvilke man vistnok ikke let bør affikere en Part Afgang til at søge Hjælp hos en Sagfører, der besidder hans Tillid. Jeg kan ikke ganske dele de Betænkkeligheder, som især den ærede Rigsdagsmand for Bogense (Jespersen) har yttret ved at tilstede Sagførere Afgang til Politieretterne; og naar han har anført, at der ikke kunde vindes noget Synderligt ved, at tilstede dem en saadan indskrænket Afgang hertil, som den Lovforslagets § 1 gaaer ud paa, fordi det især var under Forhørerne, at Sagførernes Møde skulde være af Bigtighed, vil jeg dog tillade mig herved at gøre opmærksom paa, at i private Politiesager — og det turde især være i disse Sager, at Bestemmelsen i § 1 vilde faae Indflydelse — skulde Sagførerne kun være udelukkede fra at møde ved Forligsmæglingen, hvilket stemmer med de almindelige Grundsætninger i Forligelses-Lovgivningen; under Vidnesforhørerne skulde derimod Sagførerne efter den foreslaaede Bestemmelse lige saavel kunne møde, som under Sagens øvrige Behandling, og jeg troer, at de under denne